

Найгірший день народження

Уже не вперше в будинку номер чотири на вулиці Привіт-драйв сніданок починався зі сварки. Містера Вернона Дурслі з самісінького ранку розбудило гучне ухкання, що долидало з кімнати його племінника Гаррі.

— Уже втретє на цьому тижні! — горлав він за столом. — Як не можеш заткнути пельку тій сові, то хай вона вимітається звідси геть!

— Їй *нудно*, — вкотре намагався пояснити Гаррі. — Вона звикла літати. Якби ж я міг випускати її вночі...

— Я що — схожий на ідіота? — гаркнув дядько Вернон, з пишних вусів якого звисав шматок яєшні. — Я знаю, що станеться, коли її випустити.

Він похмуро презирнувся з Петунією, своєю дружиною.

Гаррі хотів щось заперечити, але його слова заглушила гучна відрижка Дадлі, Дурслівського сина.

— Ще шинки!

— Візьми зі сковороди, золотко, — сказала тітка Петунія, розчулено глянувши на свого розгодованого сина. — Треба, щоб ти наїдався, поки вдома... Щось я не довіряю тим шкільним харчам.

— Дурниці, Петуніє, я ніколи не голодував, коли вчився у Смелтінгсі, — заперечив дядько Вернон. — Дадлі там нічого не бракує, правда, синку?

Тілистий Дадлі, сідниці якого аж звисали з кухонного стільця, вишкірився й повернувся до Гаррі:

— Подай сковороду.

— Ти забув чарівне слово, — роздратовано обізався Гаррі.

Ці кілька простеньких слів подіяли на решту родини просто приголомшливо: Дадлі аж похлинувся й гепнувся зі стільця з таким гуркотом, що здригнулася вся кухня; місіс Дурслі зойкнула, затуливши руками рота; містер Дурслі зірвався на ноги, а вени на його скронях запульсували.

— Я мав на увазі "будь ласка"! — швиденько пояснив Гаррі. — Я не хотів...

— **ЩО Я ТОБІ КАЗАВ,** — заверещав дядько, бризкаючи слиною, — **ПРО ВЖИВАННЯ СЛІВ НА ЛІТЕРУ "Ч" У НАШОМУ ДОМІ?**

— Але ж я...

— **ЯК ТИ СМІЄШ ПОГРОЖУВАТИ ДАДЛІ!** — ревів дядько Вернон, гупаючи кулаком по столу.

— Я тільки...

— **Я ПОПЕРЕДЖАВ ТЕБЕ! Я НЕ ТЕРПІТИМУ ПІД ЦИМ ДАХОМ ЖОДНИХ НАТЯКІВ НА ТВОЮ НЕНОРМАЛЬНІСТЬ!**

Гаррі перевів погляд з багряного дядькового обличчя на зблідлу тітку, яка намагалася підвести з підлоги Дадлі.

— Добре, — мовив Гаррі, — добре...

Дядько Вернон знову сів, сопучи, немов захеканий носоріг, і пильно стежив за Гаррі кутиками своїх вузеньких колючих оченят.

Відколи Гаррі прибув додому на літні канікули, дядько Вернон ставився до нього, немов до бомби, що ось-ось вибухне, бо Гаррі й не був нормальним хлопцем. Справді, ще ненормальнішого хлопця годі було й уявити.

Гаррі Поттер був чарівник — чарівник, який щойно закінчив перший клас Гогвортської школи

чарів і чаклунства. І якщо Дурслів аж ніяк не тішило його повернення до них на канікули, то уявіть собі, що почував сам Гаррі.

Він так сумував за Гогвортсом, що цей сум можна було порівняти хіба з постійним болем у шлунку. Він сумував за замком з його таємними переходами і привидами, за уроками (окрім лекцій Снейпа, майстра чарівного зілля), за совиною поштою, за бенкетами у Великій залі, за своїм ліжком на чотирьох стовпчиках у спальні в одній із веж, за відвідинами лісника Гегріда, що жив у хатинці на узліссі Забороненого лісу. А особливо він сумував за квідичем — улюбленою спортивною грою чарівників (шість високих стовпів-воріт, чотири летючі м'ячі й чотирнадцять гравців на мітлах).

Привізши Гаррі додому, дядько Вернон замкнув у комірчині під сходами усі його книжки заклинань, чарівну паличку, мантиї, казан і супермітлу "Німбус-2000". Хіба Дурслів обходило, що Гаррі не виконає домашніх завдань і що, не тренувавшись усе літо, він може втратити місце в команді? Дурслі були тими, кого чарівники називають маглами (в чиїх жилах немає жодної краплинки чаклунської крові), і для них найбільшою ганьбою було мати в родині чарівника. Дядько Вернон навіть почепив замок на клітку Гарріної сови Гедвіги, щоб вона не могла передати листа кому-небудь з чаклунського світу.

Гаррі ну ніяк не був схожий ні на кого з Дурслів. Дядько Вернон був такий огрядний, що, здається, навіть шиї не мав, зате його обличчя прикрашали пишні чорні вуса. Тітка Петунія була кощава й мала кобиляче обличчя; Дадлі був білявий, рожевощокий і тілистий. А от Гаррі був маленький і худорлявий, з блискучими зеленими очима і чорним чубом,

що завжди стирчав навсібіч. Він носив круглі окуляри, а на чолі мав тонесенький шрам, схожий на блискавку.

Саме завдяки цьому шрамові Гаррі так вирізнявся з-поміж усіх, навіть поміж чарівників. Цей шрам був єдиним свідченням його загадкового минулого і єдиним натяком на те, чому одинадцять років тому його залишили на порозі будинку Дурслів.

Коли Гаррі виповнився усього один рік, він якийсь дивом вижив, коли його закляв наймогутніший у світі чорний чаклун — лорд Волдеморт. Це ім'я ще й досі майже ніхто з чарівників і чарівниць не наважувався вимовляти вголос. Лорд Волдеморт убив Гарріних батьків, а от на Гаррі злі чари не подіяли — він відбувся лише шрамом на чолі. Зразу після цього Волдеморт утратив свою могутність, а чому — ніхто й досі не знав.

Гаррі виховувала сестра його покійної матері. Десять років він прожив у родині Дурслів, не розуміючи, чому з ним інколи діється щось дивне. Він вірив їхнім вигадкам, нібито шрам — то наслідок автокатастрофи, у якій загинули його батьки.

А рівно рік тому Гаррі отримав листа з Гогвортсу і дізнався всю правду. Він почав навчатися в школі чарівників, де всі захоплено переповідали про нього і його шрам...

Але шкільний рік закінчився, і на літо Гаррі повернувся в родину Дурслів, які ставилися до нього, мов до цуцика, що викачався у чомусь смердючому.

Дурслі навіть не згадали, що сьогодні племінникові виповнюється дванадцять років. Звісно, він на це й не сподівався: вони ніколи й нічого не дарували йому, навіть звичайнісінького торта — але щоб цілком забути...